

PALMADOTZE

barcelona
gallery
weekend

IGNASI ABALLÍ “Llegir imatges”

14 setembre – 26 novembre 2023

PALMADOTZE inicia temporada amb Ignasi Aballí i la seva exposició individual titulada "Llegir imatges". Aquesta és la primera exposició individual d'aquest artista a la galeria tot i que ja ha participat en temporades anteriors de la nostra programació: l'any 2002 - 2003 a la 5ª temporada temàtica: El tacte (Con-tact) i a la temporada 2013 - 2014 participant a l'exposició col·lectiva "Paisatge.0".

“Llegir imatges” és un nou projecte expositiu que l'artista presenta per primera vegada i que s'emmarca en el programa d'actes de la 9ª edició del Barcelona Gallery Weekend 23, que tindrà lloc del 14 al 17 de setembre.

Aquesta exposició proposa una reflexió sobre la relació entre imatges i textos, entre el que veiem i el que anomenem, un dels temes transversals en l'obra d'Ignasi Aballí.

Partint de la selecció de fotografies trobades a diferents diaris (objectes a partir dels quals l'artista ha fet diversos projectes), es mostren una sèrie de dinou pintures realitzades a partir de les mateixes.

La metodologia de treball ha consistit en escanejar cada imatge i, posteriorment, trobar el seu color mig (el color resultant de la barreja de tots ells), utilitzant una funció de Photoshop. La imatge ha quedat reduïda a un sol color, o podríem dir, també, a un mateix píxel que es repeteix per tota la seva superfície. Aquest procés suposa la impossibilitat de veure la imatge tal com era, ja que ha sigut alterada, “esborrada” (o amagada), de manera que ja no la podem identificar, deixant així la seva interpretació i visualització completament oberta.

Aquests colors mitjos (o píxels) resultants han sigut posteriorment pintats sobre tela. Cada pintura monocroma mostra el color de la imatge respectiva i té un format proporcional al de cada fotografia de referència.

Totes elles tenen com a tema el concepte de imatge (fotogràfica, pictòrica, científica), els espais expositius o la lectura. En elles es mostren vistes d'exposicions i a persones fent fotografies, llegint o realitzant actes reivindicatius, per posar alguns exemples.

Paral·lelament, i substituint a les tradicionals cartel·les que es posen al costat de les obres, s'ha editat una petita publicació que recull les dades tècniques de les pintures. Els seus títols són els peus de foto de les diferents fotografies del diari seleccionades. Així, a partir de la relació entre la informació que conté la publicació i les pintures exposades, l'espectador pot fer un exercici de reconstrucció de les imatges, que en cap cas podrà visualitzar a l'exposició, i que ha d'imaginar.

El procés de treball inclou diferents tècniques i formats, des de les tecnologies digitals i la imatge impresa, fins a una més tradicional com la pintura.

Acompanya el projecte una edició que conté els colors de les dinou pintures de l'exposició, reproduïts a la mida original de les fotografies retallades del diari.

PALMADOTZE

Coincidint amb l' exposició d' Ignasi Aballí *Llegir imatges*, Antonio Monegal, Catedràtic de Teoria de la Literatura i Literatura Comparada del Departament d' Humanitats de la Universitat Pompeu Fabra, ha escrit el text *Manual de lectura*, inclòs en la publicació editada per aquesta ocasió.

MANUAL DE LECTURA

És possible llegir la imatge prescindint per complet de la paraula? Potser quan llegim la paraula no recorrem a la imaginació? La paraula habita en el cor de la imatge com el seu altre invisible. La imatge habita en el cor de la paraula com el seu altre indicible. I nosaltres ens movem entre l'una i l'altra com a fars de la nostra lectura del món. Hi ha una frontera, però és més difusa i complexa del que sembla a simple vista. Segons el model de Jacques Derrida, la diferència porta inscrita l'empremta, el rastre de l'altra: cadascuna, imatge i paraula, d'allò que no és.

L'estratègia més eficaç per a posar en evidència les regles del joc, per a revelar el seu funcionament, és transgredir-les. Una estratègia que Ignasi Aballí aplica de manera sistemàtica, en el més literal dels sentits. En aquest projecte treballa alhora com un investigador i un alquimista. Ha destil·lat els colors d'un conjunt de fotografies fins a fixar digitalment el seu punt mitjà en una superfície monocroma. Seguidament, amb el màxim rigor i precisió, mitjançant múltiples assajos, ha barrejat els pigments per a reproduir analògicament el color exacte, que pinta sobre un llenç les proporcions del qual repliquen les de la fotografia. Sí, Aballí pinta la imatge. O la seva síntesi cromàtica, en aparença una imatge muda. L'últim pas, no menor, és donar al quadre com a títol el text del peu de foto. Es produeix així una col·lisió semàntica. S'obre una bretxa entre el que la paraula enuncia i el que la imatge mostra, o, en aquest cas, omet. El receptor es veu obligat a reconstruir, o intuir, un salt, a rastrejar un procés que no és visible. En apuntar-se a la bretxa, se'l convida a preguntar-se què vincula el que veu amb el que llegeix. Així, com ocorre sempre que la lectura literal no és possible, es veu abocat a recórrer a la lectura poètica.

Fotografia, pintura, poesia. En la concepció clàssica, eren tres formes de la mimesi. Aquí són tres pols d'un moviment que no cessa: de l'una a l'altra sense detenir-se en cap perquè el que interessa és la tensió que es genera entre les tres. Hi ha qui dirà que un peu de foto no és poesia, però ho és quan no remet, de manera redundant, al que veiem, sinó que ho interroga i transcendeix. Equival a dir una cosa tan evident com "Això no és una pipa", però a l'inrevés. Per a desconstruir la relació entre paraula i imatge, el rigor de l'exercici és inseparable del seu sentit. Aballí se cenyeix a un programa metòdic, com el científic que obeeix a un protocol de recerca. No obstant això, l'alquímia no és una ciència, sinó un art. No consisteix a descobrir les lleis de les coses i seguir-les, sinó a deixar-se arrossegar per l'enigma i fer aparèixer alguna cosa que abans no hi era. Alguna cosa que no és una peça o una obra sinó una fissura en l'edifici del sentit. Un buit que cal llegir.

ANTONIO MONEGAL

PALMADOTZE

Breu Biografia

Ignasi Aballí (Barcelona, 1958) es va formar en Belles Arts a Barcelona, ciutat on viu i treballa. Interessat pels límits de la representació i de la percepció, sovint treballa amb un llenguatge minimalista i practica la intervenció mínima o la modificació quasi imperceptible, tant en superfícies de color com en la incorporació d'elements quotidians com la pols o la llum. Com ell mateix apunta: «fer més amb menys». Si bé en molts casos, l'artista desapareix com a subjecte i deixa que l'acumulació de la pols o l'acció corrosiva del sol sobre els materials construeixi l'obra, en altres hi és present col·leccionant, inventariant i disposant meticulosament informacions i dades de la premsa, plantejades sovint com llistes o binomis conceptuals, i d'altres com un homenatge a l'anonimat.

Va representar Espanya a la 59ª Biennal de Venècia (2022). També ha participat a la Biennal de Cuenca (Equador, 2016), a la Guangzhou Triennial (Xina, 2012), La 52ª Biennale di Venezia (Itàlia, 2007), la 11ª Biennal de Sharjah (Emirats Àrabs, 2007) i a la Biennal de Sidney (Austràlia, 1998) L'any 2015 va rebre el prestigiós premi Joan Miró i, coincidint amb aquest fet, va presentar l'exposició "Seqüència Infinita" a la Fundació Joan Miró (2016). L'any 2015/16 el Museu Reina Sofia de Madrid li va dedicar una àmplia exposició de la seva obra.